

Vi har ingen som helst glæde af, at nogen kommer og snakker os efter munden. Vi har jurister til at fortælle os, hvad de mener er rigtigt og ikke rigtigt. Så jeg og mine juridiske eksperter i Udenrigsministeriet vil gerne have os frabedt, at de skulle være under politisk tvang, må jeg sige til hr. Aage Frandsen. Det var de ikke i 1998, hvor Det Radikale Venstres ordfører meddelte, at man naturligvis stolede på Udenrigsministeriets eksperter. Det går jeg også ud fra at Det Radikale Venstre gør i dag. Det er de samme eksperter.

Så til substansen for nu lige at sætte det på plads. Substansen omkring dette med midlertidigheden, som den forhenværende justitsminister var inde på, forstår jeg godt kan virke lidt mærkeligt i papiret. Der står jo ikke »suspendere« i resolution 1441.

Det, der er meningen med den tekst, er, at man henviser til afsnit 2, hvor der står: Sikkerhedsrådet beslutter med denne besluttende resolution at give Irak en sidste mulighed for at leve op til sine afvæbningsforpligtelser.

Det er denne sidste mulighed, der er til diskussion, og vi lover hinanden her i november, at vi ikke foretager os noget, før vi har set, om de udnytter denne sidste mulighed. Mellem november og marts har der så været denne sidste mulighed, og selv om Sikkerhedsrådet har vurderet det mange gange, har de ikke været i stand til at afslutte vurderingerne med en beslutning.

Man skal jo bemærke, at »final opportunity« hænger sammen med afsnit 12, hvor der står, at man øjeblikkelig efter at have fået rapporten om, at der er brud på alle forpligtelserne fra Iraks side, skal mødes for at overveje situationen – »consider«.

Det har man så gjort, og desværre løber det ud i sandet for Sikkerhedsrådet i mandags. Vi havde da alle sammen helst set et enigt Sikkerhedsråd nå frem til en konklusion på sine vurderinger, det siger sig selv. Den danske regering har i ugevis appelleret til Sikkerhedsrådets medlemmer – ikke mindst de europæiske – om at blive enige.

Vi havde møde i den europæiske kreds i går aftes, og det, der adskiller dem fra at blive enige, er tidsfaktoren. Hvor lang tid er der mellem her og krigen? Tyskland siger jo heller ikke, at krig er en situation, som ikke kan komme på tale. I EU's erklæring for en måned siden står der, at det er det sidste middel. Spørgsmålet er bare: Hvornår anvendes det sidste middel? Hvornår er nok nok, som det er sagt?

Når så Sikkerhedsrådet er færdig med sit arbejde, som man kan sige, det var i mandags, for der stoppede de videre forhandlinger om det her reelt, skal man så tage stilling til resolutionen. Så gælder resolution 1441, som den er, den sidste mulighed er udtømt. Hans Blix siger jo også mange gange i sine rapporter: Der er ikke samarbejdet med os, som man skulle. Som Hans Blix også skriver i rapporterne: Det er ikke os, der skal finde masseødelæggelsesvåbnene, det er Irak, der skal komme og vise os dem og destruere dem.

Der er ikke noget som helst, der tyder på, at Saddam Hussein har fremlagt sine kemiske og bakteriologiske våben. Det skriver Hans Blix også. Der er heller ikke noget, der tyder på, at han har tilladt samtaler med videnskabsmænd, og der er ikke mig bekendt én samtale med en videnskabsmand i udlandet, som man har anmodet om.

Det er klart på baggrund af Blix' rapporter, at han selvfølgelig altid kan bruge mere tid, men det er Sikkerhedsrådets afgørelse, og der er i øvrigt ikke blevet samarbejdet, som der skulle.

Derfor gælder alle de henvisninger til tidligere resolutioner, som står i resolution 1441, og det er henvisningerne til resolution 678, hvor man opfordrer alle medlemslande til at bruge alle nødvendige midler for at få respekteret det ene og det andet. Dernæst henviser man også til og fastholder resolution 687, der minder om, at man har påført Irak forpligtelser, og så siger man, at alle aspekter af masseødelæggelsesvåbenprogrammerne skal frem, og våbnene skal destrueres, og det samme skal missilerne.

Så der er tale om, at vi står i en situation, hvor man siger: Nu har vurderingen fundet sted, som den skulle, og Saddam Hussein har ikke udnyttet sin sidste mulighed.

Det er det, der ligger i suspensionen, vil jeg sige til hr. Frank Jensen, det er en kombination af »final opportunity« og det at vende tilbage til at vurdere situationen. Og der kan man have forskellige opfattelser af, hvornår man skal afslutte de vurderinger.

Sikkerhedsrådet afsluttede dem i mandags. Vi havde meget gerne set, at de havde kunnet nå til enighed. Vi appellerede til den enighed. Når de ikke kunne komme med nogen konklusion på deres vurderinger, så må hvert enkelt land jo vurdere, hvordan de vil leve op til opfordringerne fra resolutionerne 678 og 687, som jo er bekræftet og aldrig er blevet ophævet.